

Löven faller och vi med dem

Jag betraktar en man på andra sidan vägen där jag bor. Han står under eken på åkern, och följer lövens fall med sin blick. Han tar upp en gammal kamera ur sin bruna och slitna skinnrocksficka och tar ett fotografi på ett gult löv som sakta singlar sig ner. Lövet rörelser genom luften får det att verka levande, men nu är det dött.

Kanske fotograferar han lövet för att glömma, och gömma undan hösten i ett album, för att senare plocka fram det när våren kommer, och njuta lite extra då livet plötsligt känns meningsfullt.

Men kanske vill mannen även påminna sig om den tystnad och det lugn som varar under denna stund.

Jag går närmare, men mannen lägger inte märke till mig utan fortsätter att stirra på löven som sakta singlar ner mot marken. Jag går ytterligare lite närmre, och hör att mannen läser upp något som står skrivet på en sliten lapp

Det finns nog en längtan
i varje löv
att spricka hela vägen ut,
precis som en längtan inom mig
som vill väckas till liv
men löven faller, och vi faller
med dem

Tunga vingslag från en duva som slagit sig till ro i ekens krona gör att mannen vänder sin blick mot mig. Han stirrar mig rakt in i ögonen utan att säga något. Men hans blick är vänlig, och han ger mig ett varmt leende, och vänder sig sedan om igen, som om han vill att jag ska komma närmare. Jag går fram till mannen, och han frågar:

- Ser du dessa vissna löv?
- Javisst gör jag det
- Så är jag ett visset löv?

Det är svårt att förstå mannens poetiska sätt att uttala sig, men någonstans inom mig känns det som om han visste vad han pratade om, och jag känner en viss förståelse. Jag står nu bredvid mannen och betraktar lövens fall. Inom mig känner jag den tomhet och längtan som befinner sig i varje löv som faller, och i mannen bredvid mig.

Vi säger inget mer till varandra, utan det känns som om vi båda vill något mer i livet utan att prata med varandra. Vi vänder oss om, och ser att den grå och trista landsvägen som ledde fram till min skola, nu förvandlats till en ljus väg av andra möjligheter, som vill föra oss till vår längtan.

Tillsammans traskar vi ut från det döda, och ger oss av på denna väg.

Vi vet nu var vi ska finna våran längtan, inom oss.

Nu är det maj och skogen är full av vitsippor och träden börjar få nya löv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren JESSICA2 med Poeter.se id #12861 innehar upphovsrätten